

In een oude, bijna
vergeten kapel
krijgt liefde een
tweede kans

De
TROUWKAPEL

ROMAN

RACHEL HAUCK

De trouwkapel

Voor mijn zus, Rebekah Gunter

Rachel Hauck

De trouwkapel

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat

Eerder verschenen van Rachel Hauck de romans *De bruidsjurk*,
Er was eens een prins en *Een prinses voor altijd*

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2017

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Wedding Chapel*

Published by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

© Rachel Hayes Hauck, 2015

Vertaling Willem Keesmaat

Omslagontwerp Villa Grafica

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 297 2647 4

ISBN e-book 978 90 297 2648 1

NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

1

Jimmy

Heart's Bend, Tennessee
Juli 1948

Jimmy's levensreis begon met een foto. Van twee meisjes die stonden naast een slanke bruid met een boeket bloemen in haar hand en de schaduw van een stenen kapel die over hun gezichten viel.

'Mijn nichtjes.' Clem zuchtte diep en maakte het zich gemakkelijk op het splinternieuwe bankstel van het gezin. 'Uit Engeland.'

'Allemaal?' Jimmy bleef staan waar hij stond, nadat Clem hem de foto had gegeven.

'Nee, houd op, zeg! Alleen de twee bloemenmeisjes, of bruidmeisjes, of hoe je die dan ook noemt. *Die* komen bij ons wonen.' Clem, met zijn donkere haar in korte, militaire stijl geschoren, floot zacht en liet zich in de kussens zakken die op de bank lagen. 'Als ze alle drie bij ons kwamen wonen, zou ik moeten verhuizen. En je weet dat mama haar kleine jongen niet kan missen.'

Jimmy's ogen werden vochtig en hij knipperde snel. Hij was te oud voor tranen. Hij schraapte zijn keel en zei toen: 'Ze zou je achterna komen.'

'Denk je?' Clem trok een gezicht, maar Jimmy wist dat hun grapje aan de waarheid grensde. Clem was nu zijn moeders enige jongen. Zijn oudste broer Ted had een week na zijn twintigste verjaardag de dood gevonden op Iwo Jima en het gezin was nooit meer de oude geworden.

Hoewel er meer dan drie jaar was verstreken sinds het telegram was gekomen, resoneerde in Jimmy's ziel nog steeds het gejammer van mevrouw Clemson, zoals dat geklonken had op het moment dat haar man het slechte nieuws voorlas. Iedereen in Heart's Bend had van Ted gehouden, en dat was niet overdreven. Echt *iedereen*. Het hele dorp lag stil voor zijn herdenkingsdienst.

Jimmy draaide zich met een ruk om, wierp een blik op de trap en beeldde zich even in dat hij de dreunende voetstappen van de man hoorde.

'Kom op, stelletje lulakken, laten we een wedstrijdje spelen. Jims, blijf je eten? Ma, kun je een extra bord op tafel zetten?'

'Maar wat moet je?' Clems vraag bracht Jimmy terug naar het heden. 'Ze zijn in de oorlog alles kwijtgeraakt. Hun ouders, hun huis...'

O, ja. De nichtjes. Jimmy keek nog eens naar de foto. 'Zijn het wezen?' Medeleven vulde zijn binnenste.

'Ja, en ze komen nu hier wonen.' Clem boog zich naar de radio toe en zette hem harder. De fluwelen stem van Doris Day gaf extra glans aan het zonlicht.

Gonna take a sentimental journey, to renew old memories.

'Maar waarom laat je me dit eigenlijk zien?' Jimmy hield de foto omhoog. Lag er misschien meer in dan hij zo op het eerste gezicht zag? 'Zou best leuk zijn, Clem, om een paar kinderen te hebben rondlopen. Dan is het hier niet meer zo...' *Eenzaam*, wilde hij zeggen, maar dat klonk zo triest. En als Jimmy ergens vertrouwd mee was, was het wel met eenzaamheid: de holle schaduwen van een donker huis, de kilte van een koude keuken, de oorverdovende stilte.

'Eenzaam?' Clem wuifde met een hand naar Jimmy. 'Waar heb je het over? Ik heb het hier juist helemaal voor elkaar, de hele bovenverdieping voor mezelf.' Hij gebaarde nu naar de trap. 'En nu krijg ik er een paar van die meiden bij die hun kousen en daarpraat-je-niet-overs in de badkamer – *mijn* badkamer – laten slingeren, en die ook nog eens de wastafel onder hun poeder en rouge smeren.'

‘Doen meiden dat?’

Clem leunde naar voren en wees met een duim over zijn schouder naar de burens. ‘Bradley heeft me alles over het hebben van zussen verteld.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Net op het moment dat we dachten dat de oorlog voorbij was en alles weer een beetje normaal werd, trekken er *meiden* bij ons in.’

‘En wat dan nog? Misschien bakken ze wel lekkere dingen, of zo. En ik wed dat zij de afwas doen en schoonmaken.’ Dat was tenminste wat hij had gehoord over vrouwen in huis. Maar in het mannenhuishouden van Westbrook deed Jimmy de meeste ‘meidenklusjes’.

‘Ik doe maar al te graag de afwas als ik daarmee de bovenverdieping voor mezelf zou mogen houden.’ Clem wendde zijn hoofd af en er verscheen een vochtige glans in zijn ogen.

‘Ik zou ook niet willen dat iemand Teds plaats innam, als ik jou was,’ zei Jimmy zacht, en na een laatste blik op de nichtjes gaf hij de foto aan Clem.

Clem pakte hem aan en veegde met de rug van zijn hand over zijn ogen, waarna hij de foto met een afkeurende blik op de salontafel wierp.

‘Ik mis hem nog steeds.’

‘Ja. Ik ook.’

Maar Jimmy had diep vanbinnen het gevoel dat Albert ‘Clem’ Clemson, zijn beste vriend sinds de tweede klas van miss Tuttle, het mis had waar het die meisjes betrof. Ze waren speciaal. Hij wist niet hoe of wat, maar wel dat ze meer waren dan poeder strooiende ongemakken.

En trouwens, ze waren *knop*. Vooral die rechtse, met haar lieve, hartvormige gezicht en haar hoofd vol krullen.

Jimmy herkende de blik in haar ogen, zoals ze vanuit de schaduw naar de fotograaf keek. Het was de trieste blik om het verlies van je ouders. En hij wist maar al te goed hoe dat voelde.

‘Drie keer raden wat er gebeurt als zij moeten helpen in het huishouden. Dan laat pa me langer helpen in de winkel.’ Clem spande zijn kaakspieren en liet niet toe dat Jimmy het onderwerp

liet rusten. ‘Had ik je al verteld dat hij op het punt staat om in Ashland City zijn derde winkel te openen?’

‘Hoe heet ze?’ De woorden rolden zonder dat Jimmy het wilde over zijn lippen, maar ze waren er al uit, voordat hij het in de gaten had, en bleven in de lucht hangen. Hij liet zich op de veelgebruikte, gemakkelijke leren stoel van mevrouw Clemson ploffen, terwijl het beeld van het meisje met de krullen en haar lieve blik zijn binnenste verwarmde en verwarde.

‘De winkel?’ Clem stak zijn onderlip iets naar voren. ‘Vind jij dat dat een *zij* is?’

‘Nee...’ Jimmy grimaste en zijn gezicht vertrok. ‘De nichtjes.’ Het viel niet mee om onverschillig over te komen wanneer je hart overuren draait en je stem onvast maakt.

‘Welke?’ Clem pakte de foto weer van de salontafel en keek Jimmy toen enkele momenten lang aan.

Jimmy sloeg zijn ogen neer en was bang dat hij door de mand was gevallen. Hij voelde zijn wangen rood worden. Als Clem hun vrienden ooit vertelde dat...

‘Eh... allebei.’ Hij schraapte zijn keel en stond op. ‘Allemensen, wat is het hier warm.’ Jimmy wierp een blik op het raam, waardoor een zomers zonlicht naar binnen viel.

‘Geen idee hoe ze heten, maar dat maakt ook niet uit.’ Clem veerde overeind en greep naar de langwerpige bal die tussen de bank en het hoektafeltje zat geklemd. ‘Laten we een wedstrijdje spelen. We moeten oefenen.’

‘Weet jij niet eens hoe je eigen nichtjes heten?’

Jimmy had één nichtje, April Raney, die tegenwoordig colleges volgde. Zij was de enige die ook maar een beetje in de buurt van een zusje kwam. Hij mocht haar erg graag en elk jaar spaarde hij wat geld bij elkaar om een verjaardags- en een kerstcadeautje voor haar te kopen.

‘Waarom zou ik hun namen moeten kennen? Ik heb hen nog nooit ontmoet. Hun moeder is... *was* de zus van mijn moeder, maar die hebben elkaar de afgelopen twintig jaar slechts eenmaal gezien, toen mijn moeder naar Engeland ging.’ Clem gooide de

bal van de ene hand naar de andere en weer terug, en deed toen net alsof hij hem naar Jimmy gooide. ‘Mijn moeder zei dat ze bij ons in de klas komen.’

‘Is het een tweeling?’ Jimmy boog voorover en keek met half dichtgeknepen ogen naar de twee bruidsmeisjes op de foto, hoewel hij voornamelijk was geïnteresseerd in het meisje met de krullen. Hij pakte de foto uit Clems handen en draaide hem om. Misschien stond haar naam op de achterkant. Maar nee, daar stond alleen een datum. *Mei '48*.

‘Nee, geen tweeling. Zoveel weet ik wel. Maar ze zitten wel in dezelfde klas. Het had iets met de oorlog te maken en dat ze naar het platteland waren gebracht, zodat ze fatsoenlijk te eten zouden krijgen. En toen verloren ze hun ouders.’ Clem gooide de bal omhoog en sprong op om hem weer te vangen. Toen hij de bal weer in zijn handen had, liep hij naar de deur. ‘Kom op, Westbrook. Ik zal Bradley even roepen en dan halen we Spice onderweg wel op.’

‘Ik kom er aan.’ Jimmy liet de foto op tafel vallen en voelde toen hoe een briesje door het open raam naar binnen woei. Het stukje glanzende papier gleed over het gladde oppervlak van de salontafel in de richting van mevrouw Clemsons verzameling oude edities van de *Saturday Evening Post*.

Je kunt me niet snel genoeg hier zijn...

Buiten gaf Clem een tik tegen de balken van het afdak, waarna hij met de bal onder zijn andere arm geklemd van de veranda sprong. ‘Bradley Green! We gaan een wedstrijdje spelen. We moeten flink oefenen, als we in het eerste team terecht willen komen. Laten we gaan. Ik moet vanmiddag werken, dus het is nu of nooit.’

Jimmy volgde hem de veranda af en probeerde de vreemde gevoelens, die ergens in zijn borst bleven hangen, kwijt te raken. *Houd op! Het is maar een foto*. Maar hoe het ook was, dat nichtje van Clem wekte bij hem het verlangen om haar te omhelzen, te beschermen. Hij had altijd tegen zichzelf gezegd dat hij zich niet gek zou laten maken door een meisje, want hij had geleerd dat vrouwen alle drukte niet waard waren.

Zijn vader had meer dan eens duidelijk gemaakt dat een vrouw liefhebben voor een hoop problemen zorgde. En zijn vader was een grote kerel die nergens bang voor was en iedereen de waarheid vertelde.

En wat wist Jimmy nou helemaal van meisjes? Niets. Buiten Nana en April had hij totaal geen ervaring met vrouwen.

Bradley kwam zijn huis uit hinken en bleef op de veranda even staan om zijn veters te strikken. 'Ik heb Spice al gebeld,' zei hij.

En inderdaad, aan de andere kant van de straat, drie huizen verder, haastte Spice Keating zich naar buiten. Zijn vader was een zuipschuit en een beetje grof, maar Spice was aardig en had altijd een lach op zijn gezicht.

Jimmy wist niet hoe hij dat voor elkaar kreeg.

'De coach zei dat we op school konden trainen, als we maar beloofden dat we de grasmat heel zouden houden,' zei Clem, voordat hij achteruitliep en de bal naar Jimmy gooide.

Maar Jimmy greep mis. De bal glipte tussen zijn handen door en stuitte op de stoep.

'Westbrook, ga je dit najaar ook zo spelen?'

'Houd je mond, Clem.' Geïrriteerd raapte Jimmy de bal op, rende een stukje verder en smet hem terug naar zijn quarterback. 'Gooi nog eens en dan vang ik hem.'

Zie je nou wat je van meisjes kreeg? Hij was nu al afgeleid en hij had haar nog niet eens ontmoet. Dat was het probleem met meisjes. Ze konden een jongen op alle mogelijke manieren in de war brengen. Hem vernederen.

'Hé, jongens,' zei Jimmy op plagerige toon. 'Er komen twee nichtjes van Clem bij hem wonen.'

'Nichtjes? Wat voor soort grieten zijn het?'

'Westbrook, jij met je grote mond.' Clem smet de bal naar Jimmy.

'Ach, wat maakt het uit? Ze zouden er vroeg of laat toch achter komen.' Jimmy ving de bal en dook tegen Spice aan. 'Wat bedoel je met "wat voor soort grieten"? Zijn er meer soorten, dan?'

'Ja, natuurlijk. Knap en lelijk.' Spice lachte en bewoog behendig

om Jimmy heen, in een poging de bal te pakken te krijgen. Op zijn gezicht verscheen een grijns en zijn donkere haar viel over zijn ogen. ‘Dus wat zijn ze, knap of lelijk?’

‘Ja, Jimmy?’ echode Clem. ‘Wat vind jij?’

‘Het zijn jouw nichtjes.’ Jimmy gooide de bal naar Bradley, die hem vervolgens liet vallen.

‘Precies.’ Clem raapte de bal op. Hij draaide hem rond in zijn handen en haalde uit om te gooien, waarbij hij mevrouw Grove, die juist in haar grote, nieuwe Cadillac de bocht omkwam, maar net miste. ‘En dat is dan ook de reden waarom je dit niet aan mij moet vragen.’

‘Mooie auto, mevrouw Grove,’ riep Spice. Jong of oud, iedereen liet hij zijn charmes zien. ‘Hoe dan ook, we zouden hier wel wat nieuwe meisjes kunnen gebruiken – *knappe* meisjes.’ Hij wierp een blik op de oprit van mevrouw Grove. ‘En jonge.’

‘Nou, als je eens ophoudt met verliefd worden en ze weer aan de kant schuiven, zou je meer keuze overhouden.’ Jimmy zette een sprintje in voor Clems pass en ving de bal, terwijl hij de woede, die altijd opborrelde in Spice’ bijzijn, weer omhoog voelde komen. Goed, ze waren vrienden, maar vorig jaar had Spice iets gedaan, wat Jimmy hem nog steeds niet vergeven had. Spice wist dat Jimmy verliefd was op Rebekah Gunter, maar ging niettemin meteen op haar af, al was hij absoluut niet van plan om ooit een serieuze relatie met haar te beginnen. De liefde was voor hem niet meer dan een spelletje.

‘Loop niet zo te mokken, Westbrook. Jij weet net zo goed als ik dat je het lef niet had om Beka mee uit te vragen.’

‘Dat neem je terug, Keating.’ Jimmy gaf hem een harde duw.

‘Zie je nou wel, meisjes zorgen alleen maar voor problemen.’ Clem ging tussen de twee in staan en bewoog de bal heen en weer. ‘En nu even concentreren. We moeten het komende seizoen zien te winnen. Herinneren jullie je die tailback van Memphis nog, die vorig jaar door onze D-line heen rende? Ik hoorde pas nog dat hij in het voorjaar met bankdrukken honderdvijfendertig kilo deed.’

Bradley kreunde. Hij zat in de verdediging.

‘Inderdaad. Er is dus werk aan de winkel.’ Clem sprintte naar voren, draaide zich vliegensvlug om en smeed de bal met een hoge boog naar Jimmy.

Man, wat kon die kerel gooien! Jimmy keek bewonderend naar Clem en ving de bal, waarbij hij Bradley bijna ondersteboven rende.

Als alles volgens plan verliep, zou Clem als quarterback beginnen en Jimmy als halfback. Ze waren nog junioren, maar wel de beste die er te vinden waren; althans, dat hoopten ze.

Op dat moment priemde de zon tussen de wolken door en kreeg Jimmy het footballveld in het oog. Hij sprintte met de bal onder zijn arm weg en sneed een stuk af via de achtertuin van mevrouw Whitaker, waar Spice de kat van de oude dame een boom in joeg. Clem kwam vlak achter hem aan, Spice en Bradley deden iets rustiger aan.

De eindzone kwam steeds dichterbij en het volgende moment passeerde Jimmy de doellijn, waarna hij de bal tegen de grond sloeg.

Ja, dit had hij nodig om zijn hoofd weer helder te krijgen. Op het veld zijn. Uitkijken naar het nieuwe seizoen. Zich concentreren op zijn doelpunten.

Zijn vader keek vol verwachting uit naar het seizoen dat zijn zoon zou beginnen en Jimmy wilde hem niet teleurstellen. Hij hield ervan om tegen de andere mannen op zijn werk op te scheppen over het footballtalent van zijn zoon.

Jimmy zou ervoor zorgen dat zijn vader trots op hem kon zijn. Hij zou niet toestaan dat een meisje hem uit zijn concentratie zou halen.

Maar toen hij achter Clem ging staan voor het eerste oefenwedstrijdje, bonkte zijn hart in zijn oren en dat was niet van het sprintje naar de doellijn. Het kwam door het gezicht van het meisje op de foto.

Voor wie geloofd in ware liefde

Zestig jaar geleden bouwde Jimmy Westbrook met zijn eigen handen een trouwkapel voor zijn grote liefde Colette. Zij verdween, maar de kapel bleef, als een monument van ware liefde en een plaats voor al hun herinneringen. Nu heeft hij van een makelaar een bod gekregen voor het land waarop de kapel staat. Is dit het moment om het verleden te laten gaan?

Fotografe Taylor Branson vertrekt naar New York om naam te maken en te ontsnappen aan haar familiegeschiedenis. Maar dan duiken er een brief en een oude foto op van haar grootmoeder en krijgt ze de opdracht om een oude trouwkapel te fotograferen. Dat vormt het begin van een zoektocht naar een groot familiegeheim – en haar eigen geluk. Kan ze Jimmy overtuigen dat de kapel het redden waard is?

Rachel Hauck heeft altijd al het verlangen gehad om te schrijven. Hoewel ze journalistiek studeerde, koos ze voor het schrijven van fictie omdat ze voelde dat ze juist in romans kon schrijven over de dingen in het leven die er écht toe doen. Haar debuut *De bruidsjurk* werd lovend ontvangen. *De trouwkapel* is net zo adembenemend.

‘Spannend en heel romantisch.’ – *Nederlands Dagblad*

